

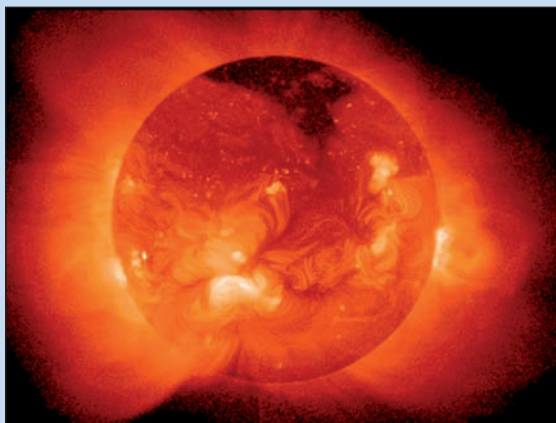
Eguzkia lurrera jaitsi gura zuen gizontxo

IPUIN honen hasieran ez da “bazein behin...” eta gisa-korik, Fukushimako istripu nuklearraren gordintasuna dago. Haren ondoren, energia nuklearrarekiko ezer berdina izango ez zela iragarri zen eta akaso hala izango da, baina *lobby* nuklearraren indarra eta interesak handiegia dira munduan, energia nuklearra nola hala atzerazteko.

Azken urte honetan Japonian gertatzen ari denarekiko, hedabide handiek –eta hauen inertzian diharduten txikiago gehienek– erakusten duten jarrera da horren erakusle argiena: Fukushima Daiichi-ko zentralaren egoerari buruzko informazioa etengabe ezkutatu da; hildako guztien egiazko kopuruak; erradiaktibitatearen eraginaren ondorioz gertatzen ari dena; Tepco-ren gezurrak, desplazatuaren egoera estua...

Informazioaren zirrikituak, alabaina, ugariagoak dira gaur egun eta egia erabat ezkutatzea gero eta gaitzago egiten da. Japonian gertatzen ari denaz zerbait jakin gura duenak lor dezake. Urtebete honetan ARGIAK informazio ugari eskaini du istripu honen gainean (Pello Zubiriaren blogean informazio osatua eta aberatsa topatuko du irakurleak) eta zenbaki honetan bertan ere Futaba herriko alkate den Katsutaka Idogawa-ren testigantza baliagarria eskaintzen da; gisa honetakoak diren dozenaka ahots eta albiste zabaldu beharra dago, Fukushima istripuaren egungo ondorioetara sikiera apur bat hurbiltzeko.

Lobby nuklearrak jarraitzen du saltzen istripu arriskua 240 urtez behin gerta litekeela munduan, baina historia hurbilak errotik eraitzen du bere gezur borobiletakoa.

Azken hiru hamarkadatan, 1979tik 2012ra arte, hiru istripu nuklear larri gertatu dira munduan: Three Mile Island (AEB, 1979), Txernobil (Ukrainia, 1986) eta Fukushima Daiichi (Japonia, 2011). Jakina, istripuak izan askoz gehiago izan dira: horietatik, zenbat izango ote ziren istripu larrira ozta-ozta iritsi ez direnak? Gobernuak informazio nuklearrarekin nola aritzen diren ikusita galdera ez da batere inozoa edo erretorikoa.

JAPONIAKO TEPCO eta bertako agintariak egoera kontrolpean dagoela adierazten ari dira etengabe, baina errealitatea uste baino ilunagoa da. Japoniako 54 errektore nuklearretatik 2 bakarrik dira mar txan egun. TEPCOk Fukushima Daiichiko hiru errektore arrisksuenen egoera hotzean kontrolatua dagoela badio ere, azken asteotan izan dira berotze berriak, baina ez da ezagutzera eman zein tenperatura hartu diren; monitorizazioa ez da erabatekoa urtu diren hiru errektoreetan; 1, 2 eta 3 errektoreetako erregai barren egoera ez da zehatz-mehatz ezagutzen; ez dago airera eta uretara jaurtitako erradiaktibitatearen –herrialdean barreiatzen jarraitzen dena– informazio ofizial zehatzik...

Zalantza gutxi barik esan liteke, hemendik bat, bost, edo hamar urtera ezagutuko ditugula urtebete honetan gertatu direnak eta egun gertatzen ari direnak. Kalte-tutako beste askorena bezala, lehentxeago aipatutako Katsutaka Idogawaren deia-darra larria da: “Mintza zaitzte gutaz, esan zer ari zaitgun gertatzen. Esan zein eskandalagarria den herriak eta jendeak sakrifikatzea nuklearraren izenean. Esan munduari ingurumena zaindu behar dela. Kutsadura erradioaktiboan naturan barreiatzea, Japoniako Gobernuak egiten ari dena, hori geldiarazi beharra dago. Bestela planeta osoa kutsatuko dugu!”.

Eta ni, berriz ere, Alfonso del Val-en aipu batera jo beharrean nago (LARRUN, 2011ko ekaina) ustez energia nuklearraren muina non den kokatzeko, kasu honetan berea baino berak miresten zuen Ramón Margalef i Lopez zientzialariaren aipua: “Zientziak dioenez, lau mila milioi urte behar izan ditu Lurrak bizitzeko moduko planeta izatera iristeko, bata bestearen ondotik garatu direlako bakterio zelulabakarrak, zelulaniztunak, mikroorganismoak, ornogabeak, ornodunak eta abar eta abar, ororen buru lortu da atmosfera aerobioa sortzea, lortu dugu bestela hilko gintuzkeen eguzkiaren energia filtratzea, eta azkenean, naturak lortu duenean eguzkia den zentral nuklear erraldoiaren erradiazioak filtratu eta planeta bizigai izatea... orduan iritsi da gizakia eta eguzki hori lurrera jaisten du, prozesua kontrolatzen duela argudiatuz”. Nola bukatuko da ipuina?

